
Pomázi Adél

EGY JÓSNŐ VALLOMÁSAI

REGÉNYRÉSZLET

2.

Két hónapja halt meg a húsz év előtti szeretőm.

Kapcsolatunk annak idején nyaralásokra korlátozódott. Európa fővárosaiban töltöttünk együtt pár napot, időről időre. Ennyi fért az életébe.

Szentül hittem, hogy elfelejtett. Néha írtam neki, de nem válaszolt. Nem volt már fiatal, és mivel titok voltam az életében anno, nem volt senki, akitől megkérdezhettem volna, hogy mi van vele. Öt éve írt utoljára. Szüleim halálakor részvétét fejezte ki.

Egy hónapja azonban felhívott egy férfi Hollandiából, angolul beszélt, és Wiebe ügyvédjeként mutatkozott be. Azzal a nyelvi fordulattal élt, hogy van egy jó és egy rossz híre, és melyikkel kezdje. Az a rossz hír, hogy Wiebe halott, mondta egy rekedt hang a telefonba, és az a jó, hogy mindenét rám hagyta.

A száraz szavaktól egy pillanatra megszedültem.

Letettem a főzőkanalat. Úgy hatvan másodperc múlva már nem csodálkoztam annyira. Lelassult mozdulatokkal folytattam a főzést, de elsóztam a spenótot, mert Wiebére gondoltam, és arra, hogy mihez kezdjek a pénzével.

Gyermeke nem volt. Tőlem akart. De úgy, hogy külön országba tervezte az életünket. Ez nem tűnt jó ajánlatnak.

A felszínes életet élő katonai diplomataik azon körébe tartozott, akik bár folyton társaságban forognak, végtelen magányban élik le az életüket, a fontos vagy egyáltalán nem fontos katonai, diplomácia titkok megőrzésének szolgálatában.

Az adó elvitte az örökségem felét! Kapzsi kis balti államban élek, itt a kormány törvényesen lop. De azért maradt pénzem.

3.

Ezt a fehér villát vettem belőle, itt Piranban. Egy nagy kert közepén áll, fenn a dombtetőn. Mivel magasan vagyunk, kényelmes kilátás nyílik körös-körbe a tengerre.

Kacsaringós kis sikátorok futnak le a dombról, egészen a vízig, mintha egy csokor színes szalag szaladna széjjel egy óriás kezéből.

Régi, de modernizált villát vettem. Sikkes a fürdőszobája. Pasztellszínű, apró mozaikokból van kirakva. A zuhanynak nincs fala és pereme. A padló lejt, a lefolyólyuk felé. Olyan az a lyuk a mozaikpadló közepén, mintha a föld köldöke volna. Pisilés közben odavonzza a tekintetemet, nézem, hogy vajon milyen titkot rejtegethet.

Olajzöld kívül a ház fala, de csak a bokájáig, onnét fölfelé piszkosfehér. Terrakotta zsendelytetőm van, két kéménnyel. Itt minden háznak terrakotta színű a teteje, és gyakoriak a fehér házak is. Ez olyan mediterrán dolog.

De a szomszéd házaknak nincs ennyi kéményük. Van ugyanis egy óriási kandallóm, nagy üvegajtóval, amin át jól látni a tüzet. Kipróbáltattam, mielőtt kifizettem a villát, ez elvi kérdés. Szépen ropogott a tűz.

Fázós vagyok, kell a meleg, és kell a társaság. A tűz olyan, mintha egygyel többen volnánk a szobában. Igaz, 15 fok alá nem nagyon megy a hőmérséklet ezen a félszigeten. De egy-egy szeles, viharos napon jól fog esni begyújtani a kandallóba, amelynek az ajtaján befér egy cserépedény is, ha főzni szeretnék. Talán majd karácsonykor.

A kertben van egy hatalmas gránátalmafa. Otthon jó, ha cserjévé nő a *punica granatum*, melyet a szerelem virágának is neveznek.

Itt, a mediterrán égöv alatt, ahol egész évben magas a páratartalom, és extrém magas a napsütötte órák száma, itt jól érzi magát. Apró levelei, függően attól, hogy mikor bomlottak ki, ezer árnyalatát mutatják a zöldnek, különösen ha átvilágítja a lemenő nap narancssárga fénye. Van még két kisebb pálmám, és sok-sok fügebokrom, amik sövényvé terebélyesedtek az idő múlásával, és szinte teljesen eltakarják a kertet ölelő magas kőfalat. Nem hittem volna, hogy egyszer saját pálmafám lesz!

Villám emeletén egy elegáns terasz van, szürke-fehér kőlapokkal kirakva, derékig érő kőbaba korláttal. Ez a harminc négyzetméteres terasz önmagába megérte a pénzt, amit az egész villáért adtam!

Látni innét a füge levelei alól kibukkanó, házamat ölelő kőfalat, melynek tetejét végigrakták kúpcseréppel. Ezt még a villa előző tulajdonosa csi-

náltatta, egy spanyol nemes, aki tíz évig lakott itt, két diplomáciai ciklust, amíg ebben az országban szolgált.

A sirályok és a galambok imádnak a fal tetejéről báméskodni, sétálgatni, fület eszegetni. Egész nap itt kopognak kis lábaik a cserép tetején, billegtetik jobbra-balra pici fejüket.

Jose María Valdemoro, a villa előző tulajdonosa elbűvölő személyiségnek bizonyult. Élvezet volt vele üzletelni. Érezni lehet az ereiben csörgező kék vért, amitől fesztelenül tárgyal milliókról, egyetlen pillanatig sem hezitálva afölött, hogy mi mennyit ér a világban.

Jose peckesen jár, alig hajlítja be a térdét, amikor lép, ezért olyan, mint ha katonai szemlén nézegetné az ezredét. Gall kiskakas. Mivel alacsony, nagyom egyenesen tartja a derekát. Bal kezét önkéntelen mozdulattal gyakran fekteti hátul, a derekára. Mini-sármőr, klasszikus, oldalra fésült barna hajjal, dús szemöldökkel, alatta erős tekintettel, mely többnyire ironikusan nézegeti maga körül a világot.

Szinte sajnálom, hogy csak az üzletkötés erejéig volt az életem része. Ezen mélázom épp, miközben egy neonzöld likőrt kortyolok fintorogva, vajmi kevés meggyőződéssel.

Jose maga után hagyta a jó ízlés ezer apró jelét itt a villában, mely most körbevesz. Meg ezeket a színes, ízléstelen likőröket hagyta maga után, melyek szerény véleményem szerint csinos libák elcsábítását szolgálhatták.

Őt magát nem láttam még mást inni, mint japán Nikka Coffey Whisky.

Ólomkristály poharakat hagyott még itt, vagy harmincat a kredencben. Hiába kértem, hogy vigye el, nem érdekelte. Ugyanez a helyzet a kertben felejtett fehér kovácsoltvas bútorokkal: egy gurulós zsúrkocsi, egy kerek asztal, négy karosszék és egy kecskelábú virágtartó. Kopott kecsességük úgy díszíti kertemet, mint fehér kócsagot a bóbítája.

Futotta még örökségemből egy használt Rav4-re. Kétajtós, sötétkék, pótkerékkel a hátán. Itt parkol a kapu előtt, őrt álló katona.

A reggeli kávém mellett döntöttem el az egészséget. Szeretem ezeket a nyugodt perceket, melyeket friss elmével tölthetek el a saját társaságomban. Ilyenkor azokra a kérdésekre is tudom a választ, amelyeket föl sem tettem.

Eldöntöttem, hogy teljes örökségemet régi álmaim megvalósítására fordítom. Nem, nem tartalékolok Maja iskoláira. Egyáltalán, semmire sem tartalékolok!

4.

A szobáknak itt nincs sarkuk, így, ha akarnám sem tudnám megszámolni a szoba sarkait, ahogy a babona szerint kell, amikor először alszunk valahol, ahová vissza akarunk térni. Lekerekítette valaki a sarkokat, talán a modernizáláskor.

Gömbölydeden fordul derékszögbe a fal, mint azon a kerámiacsészén, amelyet a volt férjemtől kaptam karácsonyra. Ettől finoman hullámzik a tér, amit megsokszoroz a mennyezettől parkettáig érő velencei, metszett tükör, Jose María Valdemoro hagyatéka.

A szoba falán időről időre villan egyet a fény. Azt képzelem ilyenkor, hogy egy hajó korlátjáról felröppent egy sirály, a csőrén megcsusszant a nap, onnét továbbfutott a fény egy ház nyitott ablakára, és így érkezett el végül a szobám falára. A fény költöző madár, állapítom meg álmosan, amiről az a régi aforizma is eszembe jut, hogyha Tokióban megrebben egy pillangó szárnya, abból New Yorkban hurrikán lesz.

Hogy miből mi lesz? A legnagyobb rejtély a világon. Nemrég azt olvastam, hogy van az univerzumunknak egy másik fele, ami a szemnek láthatatlan, de állandóan hat ránk, komplementer párja a mi világunknak. Egy óriási jin-jang egyik felében élünk tehát, anélkül, hogy bármit tudnánk a másik feléről.

Vagy vegyük például a fák föld alatt összefonódó gyökereit, amelyek táplálják és segítik egymást. Vagy a leveleiket, amelyek suhogva beszélgetnek, akár csak mi a barátainkkal.

Láttam Facebookon egy fotót, amin két fa áll egymás mellett, szép zöld lombkoronával. Csakhogy az egyiket kivágták derékból! Nincs lába, nincs gyökere! A szomszéd fa azonban két kart növesztett magából, amivel megtartja a fa felső felét, és táplálja. Így mindketten lombba borultak! Igen, a csoda az élet része! De mondhatjuk úgy is, hogy *több dolgok vannak földön és egen, Horatio, mintsem bölcselmetek álmodni képes.* És a sétáló fákról akkor még nem is beszéltünk!

Azért költöztem ide, hogy a tengerrel élhessek. Ha a partján állok, a tenger teljes ereje lüktet bennem. Nézem, és hallgatom a hullámverést, magamba szívom a sós levegőt, a halak és a tengeri hínár szagát. Feloldódom valamiben, ami nagyobb nálam, és tudok mindent, ami csak tudható. Mélykék fény folyik az ereimben, lassan, csillogón hömpölyög előre, világít bennem, megvilágít, kivilágít! Igen, ezért a csendes, mindennapos eufóriáért költöztem ide.

Most dudorászok a kopott kis villámban, szól a zene, és közben lassan kipakolom a dobozokat. Hónapok óta tart ez a pakolászás, és úgy fest, hogy még hónapokig el fog tartani. A kiürült dobozokat egymásba rakom, magasodik a torony. Elrendezgetem magam körül az életem hordalékát, a tárgyakat és az emlékeket.

Alex kém volt. Minimum kettősügynök, ahogy őt ismerem.

Ügyesen támasztotta alá hazugságaival az igazságot. Vagy fordítva? Az igazság támasztotta meg rafinált felépítményeit, a hazugságokat? Nem szólta el magát, magas szinten „hozta” a hiteles férfi figuráját, így végül nem tudtam, hol kezdődik az álom, és hol a valóság, a kettőnk életében sem. Átalakult a szerepeivé. Hivatalból hazudott, a magánéletében is. De mintha elfelejtette volna közben, hogy ki volt eredetileg.

Összevesztünk Tervürenben azon, hogy melyik étterembe menjünk. A jeges hangulat nem volt arányos a témával, de mi győzni akartunk a másik felett. Azért emlékszem csak az egészre, mert annyira felhúztam, hogy végül bedobta azt a vállatomódszert, amelyre évekig tréningezték a NATO-nál. Úgy kezdett el kérdegetni, hogy húsz perc elteltével bármit bevallottam volna! Be is vallottam! Például azt, hogy pár nap múlva, mikor leszáll a gépem otthon, egy fiú fog várni a reptéren. Pedig nem is kérdezte.

Nem vallat többé. Halott.

Magas volt, könnyedén elegáns. BMW-ket vezetett, mindig megvette a legújabb modellt. Hobbiként régi Tryumfokat újított fel, kinyitható tetejű, 1920 körüli modelleket. Egy ajtókilincs többre kerül ezekhez, mint a havi bérem. Internetes árverésen szerezte be az alkatrészeket, akár hajnal kettőig fennmaradva egy jó kis vadászatért, azt a benyomást keltve bennem, hogy nem tudja mire költeni a temérdek pénzét. De jól állt neki ez is. Játékos kisfiút csinált belőle.

Szerettünk régiségpiacra járni. Minden városban, ahol megfordultunk, felkerestük a bolhapiacot. Ilyenkor mindig kaptam valamit: ezüst gyűrűcskét, kis tálkát, szép lószőrkefét ezüst fogantyúval. Rajongtunk a finoman megmunkált, felesleges, régi tárgyakért. A kedvencem egy rókafejú körömlő volt rézből. Az olló két része a rókafej összecsucodó száját formázta. Ezt magának vette.

„Dolgunk” is volt a bolhapiacon, gömbórát kerestünk neki. Tömör üveg-gömböket, tenyérszélőtől gyűszűméretig, amiben teljes egészében látható az óraszerkezet. Pár gyűjtője van mindössze a világon, és tulajdonképpen emiatt találkoztunk: eladó voltam egy régiségkereskedésben, ahová betért Budapest.

Hosszú, piros nyári ruhám szabadon hagyta a vállam. Hullámos sötétbarna hajam a derekam alá ért, és épp ringatóztam egy régi jazz standardre. Beszélgettünk, nevetgeltünk, hagytam, hogy lássa a tekintetemben: tetszik nekem. Aztán elment. De visszajött félóra múlva, és elhívott ebédelni.

A gyűjtés nehézsége, hogy az üveg nem öregszik. Így bajos eldönteni, hogy régi vagy új gömbórát találtunk. Ha az óráról nem is tudható mindig, hogy eredeti-e, az emberről, aki árulta, Wiebe pontosan tudta, hogy hazudik vagy nem.

Sokat somolygott, rókásan, a bajusza alatt. Közben csíkba húzódott kémlelő, sötétkék szeme, mint a Charles Bronsoné szájharmonikázás közben. Ez volt a szexepilje. Ez a szemfényvesztő, csillogó mosoly, az a fajta büvésztükk, amelyről bár tudjuk, hogy csalás, mégis szívesen bámulja az ember. Mélyen zengő baritonja, a magassága, hallgatagsága és a jólét levegője, mely körülölelte, ugyanakkor bizalmat ébresztett. Nagyon halkán, dorombolva beszélt, ezért mindenki odafigyelt rá.

Végignézttem, ahogy egy esküvőn ismeretlenek, a francia nemesség lezármazottjai tíz perc után meghívták a vidéki kastélyukba egy teljes hétvégére. Ő nem ígért semmit. Nem döntötte még el, hogy érdeklí-e a dolog.

Őt különböző nyelven volt képes gördülékeny hazugságaival zamatosra fűszerezni a valóságot. Ugyanakkor ez a hivatása volt. Így sohasem tudhatom, hogy hobbiból hazudik, vagy kötelességből.

Például azt állította, napjában háromszor is, hogy az élete szerelme vagyok. Nem hittem neki.

Szakításunk után jó pár évvel, amikor egyik országból a másikba költözött, ez is a munkája része volt, futólag említette csak, hogy nehézséget okoz az *egyméteresre nagyított, bekeretezett fotóink* elszállítása. Megdöbentem.

Most meg halott. És valóra vált álmokat hagyott rám. Tengerre nyíló ablakokkal.

5.

Pusztá véletlen, hogy itt, a domb tetején eladó lett ez a kopott villa, épp a várost őrző nagytemplom alatt, amelyet Szent Györgyről kereszteltek el.

Közel a várost ölelő kőfal is, melyet mirtuszbokrok sűrű kolóniája fut be több kilométer hosszan. A fehér virágok édeskés illata ide érződik egész nap, és elkeveredik a tenger jellegzetes sóshal szagával, amit a szél felhoz a

dombra. Esténként ez az édeskés illat áthatóvá válik, és a hálószobában, az ágyamban a bőrömön is érzem.

Kávével a kezemben, a teraszról nézegetem a gránátalmafámat. Szokásommá vált, mióta itt vagyok. A levelek közt látni az azúrkék tengert, a vakítóan fehér vitorlákkal. Papírhajónak tűnnek innét. Friss a szél, belekap a hajamba, vijjognak felettem a sirályok, egy kutya ugat valahol nem messze, kitégult orrcimpával magamba szívom a pillanatot.

Azt mondom, hogy aki hűségre vágyik, vegyen kutyát! Kéne egy. Lejöhethetne reggel és este a vízhez velem. A nap legfontosabb óráin osztoznánk. Amióta itt vagyok, ez a két séta keretezi a nappalokat, és az élet többi része tulajdonképpen csak beékelődik a fennmaradó időbe.

Nem bízom a férfiban, akit szeretek. Gyenge ember.

Két hónapja pakolászom, csökkentem a papírdobozok számát. A körülöttem hömpölygő időben itt van velem Wiebe, aki meghalt, és Foma, aki él, de nincs igazán velem. Az én nagy orrú színészem, az ügyes kezű asztalos, pantomimes, tanár, ékszerkészítő és karbantartó, aki rövidesen meglátogat.

Szakítani jön, azt hiszem. Írom is a listát, hogy mit kell szerelnie előtte a házban. Ismerem. Úriemberként fog szakítani: mielőtt elmegy, szerel!

Egy másik listát fejben írok, bevásárlólistát, hogy mit kell vennem az ebédhez, amivel megetetem. Úrinő ebéd nélkül nem bocsát el szeretőt!

Töprengök: nem döntöttem még el, hogy arzént vagy szerelmi bájjalt keverjek a rakott krumplijába.

Hajnalban a tengerről felszálló hűvös pára elborít mindent. Lassan száll föl a köd, puha bolyhai, mintha tündérek volnának, szertefoszlanak a holddal egy időben. Egy bálna orrából kiprüszkölt vízcseppé változnak talán. A tenger hol szürkén, hol kéken, zölden, azúrkéken, mentazölden, királykéken ragyog, megannyi ezüsthídjával. A naplementének aranyhídjai vannak.

Macskáim hajnali hancúrozásukhoz itt is ragaszkodnak. Cikáznak a lép-csőkön, közben idegesen mozgatják kis orrukat, mert csupa ismeretlen szagot fognak.

Öregszem, egyre ritkábban nézek tükörbe. De most megállok a metszett velencei tükröm előtt, kezemben art deco csészémmel, amiből hideg kávét kortyolok.

Nézem a csészét a tükörben. Foma első ajándéka. A kabátzsebéből kapta elő, kerítéseim túloldalán állva, mikor az első randin értem jött. Finom darab. Szokatlan módon csak a belseje díszített, egy mályvaszínű virággal és vékony, hosszában futó arany csíkokkal. Különleges. Féltem és szerettem.

Nézem az arcomat a tükörhöz hajolva, majd kissé eltávolodva. Még szép. De már nem annyira, hogy minden tekintet rám szegeződjék, amikor belépek egy terembe. A szemem kifejező, borostyánbarna, néha gesztenye. Az arcbőröm sápadt, nyáron is, amikor leburnulok.

A szemem alatti ráncok, egy nehéz éjszaka reggelén, kis táskákká mélyültek el. Ritkán tűnnek el azóta. Azt hiszem, csak olyankor, amikor Fomával átszeretkezzük az éjszakát. Az arccsontom erős, ez a cigány örökségem. A szám kicsi, halovány, szép ívű. Barna hajamat rövidre vágattam, olyan tépett kleopátra-féle.

Húsz éve még olyan hosszú volt, hogy az emberek ráültek a villamoson. Meg kellett kérnem őket, hogy szálljanak le a hajamról. Udvarias mosolyt is mellékeltem a kéréshez, így mindig mindenki visszamosolygott rám.

Nem fésülködöm, kócos vagyok mindig. Ez hozzátartozik nőies megjelenésemhez.

Mindegy, hogy hosszú a hajam vagy rövid, hogy fiatal vagyok vagy öreg: rólam mintázták a nőt, jó és rossz értelemben egyaránt. Szó szerint is rólam mintázták: készült rólam egy sereg életnagyságú szobor, rajz, festmény, fotó, maszk, amikor huszonnyolc évesen modellkedtem egy évet.

Most negyvenkilenc vagyok. Nem állok többé modellt sem szoborhoz, sem fotográfiához, festményhez sem.

De éjszakáinként Foma karjában tökéletesnek érzem magam újra, karcsú, kecses kis játékbabának.

Pedig ha oldalra fordítom a nyakam, ráncolódik a bőröm. Felöltözve szebb vagyok, mint levetkőzve. Régen fordítva volt: szerettem volna mézítelenül sétálni az utcán. Ha a tükörben megnéztem magam pucéron, és minden nap megtettem, felizgatott a saját szépségem. Ma? Félhomály nélkül nem szeretkezem.

Foma állítja, hogy tökéletes a testem. Szerelmes, és vak. De a tükrök nem hazudnak! Jose-Maria Valdemaro, bár vitted volna magaddal a metszett velencei tükrödöt!

Foma azt is mondja, hogy mindig vele van a nevetésem. Én a tekintetével vagyok így. Ha belenéz a szemembe, amihez kissé le kell hajolnia, és rám ragyogtatja azt az ezerwattos mosolyát...

A múltkor belecsúszott a kocsim egy Volvóba, nem tudtam megállni a pirosban, mert esett, és a víz tetején képződő vékony filmrétegen megcsúsztam. Öt métert fékeztem hiába! Hátranéztem, hogy Maja jól van-e, szerencsére semmi baja nem volt, pedig elfelejtettem bekötni. A RAV megvédett minket.

A zöld Volvóból kiszállt egy csodaszép, magas nő, vörös hajkoronával, és dühösen fintorogva, mindkét kezét az égnek emelve, hangosan megkérdezte: kérdés, hogy ki volt a hibás?! Halkan válaszoltam, hogy nem. Kettőnk közül én voltam a hibás. Persze, ha istent is belekeverjük a dologba... esetleg ő állt az események hátterében!

Balesetünk után egy órával értem el Fomát, aki azonnal feljött, hogy megöleljen, és ezért mesélem el az egészet. Mert amikor átölelt, és rám ragyogtatta azt a szivárványfényű mosolyát, nem érdekelt már semmi. Sem a kár, sem a veszély.

Mert a karjában tart, a szemembe mosolyog, és megszűnik minden rossz körülöttem. Vigyorogtam még egy óra múlva is jógán, csak mert láttam magam előtt a tekintetét. Giccsesen szép, tökéletes pillanatokat élünk át.

Mégis szakításban vagyunk. Mert amikor elmegy, megöl a féltékenység, ami miatt el fogom őt veszíteni. Talán már el is veszítettem.

Foma hatvan, az ő bőre is ráncolódik a nyakán, mégis gyönyörű férfi, nem látszik többnek ötvennél. Reggel, mikor lesétál a hálószobámból a konyhába, konkrétan negyvenéves! Délceg, mint egy nyárfa. Göndör haja, horgas sasorra lenyűgöz, és szép napom van, ha a zöldesbarna szemével megnéz magának.

A mozgása könnyed, kis pocakja elvész az ingek laza rejtekében. Ha szól a zene, átmenet nélkül vált sétából táncra, mert hosszú lábaiban ott a bugi. A táncból pedig, mert csatlakozom hozzá, mindig ölelés lesz, hol ilyen, hol olyan. Rövid vagy hosszú, élveteg vagy könnyed, bensőséges, szexi, nevetős, életvidám vagy romantikus.

Melegszívűsége, derűje körülengeli, ezért jó a közelében. Szívesen segít másokon, olyan természetességgel, hogy nagy szívességeket is úgy fogadnak el tőle, mint egy doboz gyufát. Boltos, csavarokat árul meg egérmérget, de nem mindig fogad el pénzt az apróbb árukért, mert nincs hozzá kedve. Cserébe szegény.

A bolt jövedelmét amúgy is leföli az exe, aki a bolt, aki a főnöke, aki nek dolgozik, ingyen. Ha pontos akarok lenni. Foma jó sokat fizet a főnökének azért, hogy ingyen dolgozhasson neki. *Az életével fizet!* Azért a pompás és felemelő lehetőségért, hogy szöveget árulhat meg patkánymérget.

Foma szakálla vöröses ősz. Több az ősz benne, de kordában tartja a kedvemért. Szláv zsidó. Színes ruhákban jár, folyton szervez valamit, táncol, néptáncot, salsát, bachatát, színjátsszik három különböző csoportban, kerámiázzik, szép kis tárgyakat gyárt, ékszereket készít fából és féldrágakövekből.

Megnyit, felavat, megold, szerel, szalad, beszerez, elad, szeret, él. A lába két erős korinthoszi oszlop. Tiszta szerencse, mert mindezt vinnie, bírnia kell.

Pantomim mester, ő a nagy öreg. Tizenhét évesen tanulta a szakmát Párizsban. Mostanra tanítja színházban, cirkuszban, ahol „színpadi jelenlét” kurzust is tart.

Lányommal sokat nevetünk neki, amikor mókázik itthon. Nem létező, zümmögő legyet kap el, vagy úgy veszi elő háta mögül a tejfölt, széles mozdulattal, mintha virágcsokrot nyújtana át szíve hölgyének, nekem.

Reneszánsz ember, tehetséggel él. Mozgásművész, egy improvizációs színház gyöngyszeme. A legnagyobb tapsot ő kapja, főleg ha hősszerelme alakít, mert ilyenkor érzelmes bonvivánná alakul át. Ezer arca közül ezt szeretem a legjobban. Varázsol a testével. Könnyedén beszél a nyilvánosság előtt. Az ékszereit vékonyra csiszolt, törekeny falapokból készíti, féldrágaköveket applikál a réseikbe.

Ő is egy féldrágakő, a törekenyre csiszolt lelkével, és az én réseimbe applikálja magát minden este. Már amikor nem szakítok vele. Amit rendszeresen megteszek.

Hoztam reggel fügét a piacról, egy teljes dobozzal. Gyönyörködtet a látvány, az illat és az ínycsiklandó vágy, amit ízlelőbimbóimban ébreszt. A kis fadoboz alját három nagy fügefalevéllel bélelte ki az árus. Kívül zöld, belül piros gyümölcsök, túlcsorduló édes lével, ahogy szeretem. Van időm enni belőle, elmajszolni egypárat, mielőtt ideér a szóke lány.

Ő az első, akinek kártyát vetek itt Piranban. Délre hívtam. A hajnal és a reggel a madaraké. Ha Foma mellettem ébred, akkor a szerelemé.

Reggel, még ki sem nyitja a szemét, csak érzékeli, hogy moccanok, és már nyúl értem.

A vállára húz, kiszabadítom laza lenvászon ingéből a bőrét, hogy érzem szőrös mellkasát a fejem alatt. Legszívesebben azonnal odanyúlnék érte. De csak belefúrom fejemet a vállába, beszívom a szagát, lassan simítok végig a hasán, az arcommal is, jaj, ezt annyira szeretem! Közeledem a combtőhöz, direkt kihagyva azt a részt. Tenyerem továbbsziklik a combjára, amelynek feszes erejét annyira szeretem érezni felettem. Simogatom, lassan, meditatív állapotba. Csak az öröm jut el a tudatomig, a mozdulatok önkéntelenül gördülnek tovább, nem kérnek az elme irányításából. Órá alig figyelek, leköt a teste. Külön szerelmes vagyok a fizikai lényébe, és külön öbelé.

Távolodik, és én egyre jobban szeretem.

Megleckéztet. Megtanít magára. Berzenkedem. Pedig minél jobban ismerem, annál inkább tisztetem. A többiekénél fordítva volt. Belélegzem a lényét, és megadom magam a vágyaimnak: beleszagolok a közepébe. Túlcorduló nedveit lenyalogatom lassan, komótosan, végül mohón, élvezettel. Félálomban lebegek, így lendületem nem tart soká, fejem a combjára simul, kezemmel tovább becézem. Kész vagyok visszaaludni, belesüppedni a közelségünkbe, az oldalbordájához gömbölyödve. Lassan simogatja a hajam, sóhajtozva nyögdecselel.

Őt szeretem, de az életét nem. Nem jó csillagállás.

A reggelit szereti felhozni a szobánkba, a ház egyetlen olyan helyiségébe, amit rendszeren megcsináltunk már. Nyilvánvaló volt az első pillanattól, hogy ennek a villának a háló a koronája.

Többé-kevésbé kész Maja kisszobája is, úgy-ahogy elpakoltunk benne, minden lelkesedés nélkül, csak mert kellett a cuccainak a hely. Ha kinyitom a szekrénye ajtaját, kizuhan belőle ezer ruhadarab, amiket szó szerint úgy szokott berugdalni az aljába.

Foma reggelizőtálcáján minden van. Kávét, pirítóásra halmozott, sonkán süített tükörtojás, olajbogyó, érlelt sajt, céklalé, torma, csípős paprika, sushi, gyömbér, édességnek fonott kalács, mellette hideg házivaj, és aranyló méz kis, fehér porcelántálcában.

Szól a zene, hangosabb, mint ahogy szereti. A túlzások embere vagyok, de a kedvéért lehalkulok. Ő is a túlzások embere, csak ő halkán. Reggelizünk, komótosan. Egymás arcát bámuljuk a reggeli felett.

Foma nem siet, de tudjuk, hogy időnk véges. Tíz múlt, rövidesen mennie kell a boltba... Sírni tudnék. Elmegy! Tőlem, hozzá! Leereszkedik érte a citybe. Nyelek egyet, mosolyogni próbálok. De ahogy kilép a kapun, gyötördni kezdek.

A szőke lány jön hozzám délben. Hosszú haja, fényből és szenvedélyből szőve, sisakként borul szép fejére. Hegedűművész. A termete kicsi, izmos, és Julia Robertet megszegyenítő mosoly tulajdonosa. Levett a lábamról a nevetése. Mély hangja kéjesen gurgulázott a tenger hullámainak taraján, ritmusban maradva a víz ringásával, amikor megismerkedtem vele a múlt éjjel.

Biztos vagyok benne, hogy tehetséges, különben nem ment volna neki ez a jó kis boszi trükk, a hullámokat meglovaglós nevetés. Most is mosolyognom kell, ahogy felidézem.

Kíváncsi vagyok, hogyan hegedül. Vagyis pénzt ma sem keresek, ellenben lesz két koncertjegyem. Ezt varázsgömb nélkül is látom. Cigány anyám azt

mondta, hogy mindenki annyit adjon a kártyavetésért, amennyit akar. Ha neki jó volt így, jó lesz nekem is.

Így aztán gyakran kapok munkám gyümölcsként pénz helyett habos süteményt, virágot, szoknyát, egyszer egy bundát is. Nem beszélve Maja ruháiról, amik zsákszámra vándorolnak hozzánk, kártyáim jóvoltából.

Négy hosszú, tekerzős sikátor visz le a házamtól a tengerig, girbegurba, macskaköves kis utcák, boltokkal, színes faportálékkal, az átjárók közötti boltíves kapukkal. Ez a város egyszerűen imádja a kapukat. Ahová csak lehetett, tettek egyet. Többnyire kővel vagy vörös téglával vannak kirakva, de sok az egyszerű vaskapu és a nehéz, nagy fakapu is.

A körülettem lévő négy kis utca, Gabriel, Uriel, Michael és Rafael kibontott fahéjas csigaként pereg le házamtól a tengerik. Hol egyiküket, hol a másikat választom, hogy leguruljak rajtuk a vízhez. Ma Michael a soros.

A bolondos utcanevek miatt nem tudok nem gondolni az angyalokra, akik körbevesznek, naponta futok velük egyet, derűsen vagy borúsan, de mindig vágyakozva, egészen le a tengerig.

Végő soron ez a város azonos a félszigettel, amelyre épült. Kapu, tenger és föld között. Olyannyira, hogy a mai főtér helyén egykor víz volt. Most halvány rózsaszínű márványlappal van kirakva, és egy zeneszerző, Giuseppe Tartini hatalmas szobra áll a közepén.

Giuseppe kissé előrehajol, és koncentráltan vezényel egy zeneművet, kezében karmesteri pálcával. Hogy milyen zenét vezényel, az változó.

Minden este kiáll vagy harminc kiskölyök, a helyi általános iskola tanulói, és lelkesen-hamisan, rézfúvókkal eljátszanak vagy tíz népszerű zeneművet, olyanokat, mint a *Let it be* vagy a *Halleluja*. Hatalmas közönségük van, a rutinosabbak kinyitható horgászszéken hallgatják őket, és lelkes ováció a jutalmuk. A szüleik tapsolnak, ki más, gondolom szkeptikusan. Kicsit később meglepődve azon kapom magam, hogy tapsolok, a meghatottság könnyeivel a szememben.

Máskor finom jazzt vezényel Tartini mester, vagy akusztikus gitárt pengető, nagy hajú kamaszokat, de az elektronikus rock is felcsendül minden este a kőasztalokkal övezett piactér felől.

Van vagy ötezer négyzetméter a főtér, mégis minden éjszaka zsúfolásig megtelik.

A zenészekkel, akik nyilvánvalóan Tartini mesterhez tartoznak, biciklin száguldó kölykökkel, babakocsikkal, akik a szüleikhez tartoznak, randizó kamaszokkal, akik egymáshoz tartoznak, igazgyöngy nyakékkal sétáló, rúzsos ajkú, idős hölgyekkel, akik az emlékeikhez tartoznak, kövér punk

lányokkal, akik az álombéli punk fiúkhoz tartoznak, piros sálas, bőrnadrágos öreg rockerekkel, akik letűnt ifjúságukhoz tartoznak, turistákkal és betelepülőkkel, akik sehová se. Pár hónapja jómagam ez utóbbi csoporthoz csatlakoztam.

Itt találkoztam, ezen a téren Fomával, ideköltözésem negyedik estéjén. Nehezemre esik visszaemlékezni. Pedig milyen gondtalan, vidám délutánnal kezdődött minden!